

САМОПРЕЗЕНТАЦІЯ ТА ПОЗИЦІЮВАННЯ ЯК ФЕНОМЕН ПСИХОЛОГІЧНОГО АРАНЖУВАННЯ ЦІЛІСНОСТІ ОСОБИСТОСТІ

Велитченко Леонід Кирилович,

доктор психологічних наук, професор,
професор кафедри загальної та практичної психології
Ізмаїльського державного гуманітарного університету
<https://orcid.org/0000-0003-2077-3898>

Особистість, будучи, по суті, холистичною даністю, відкритою індивіду у вигляді образу «Я», у структурному відношенні відтворює безпосередній сенс ситуаційних взаємин як таких. Наголошується, що самопрезентація як інтернальне явище має продовження у сфері комунікативно-інтерактивного здійснення особистості у вигляді апелювання до відповідних поведінкових патернів, що співвідносяться з проявом домінантності/недомінантності як найбільш загальної суб'єктної характеристики індивіда взагалі. На основі судження про діалектичну протипоставленість мимовільної та довільної самопрезентації сформульовано висновок про неї як флексибельну функціональну систему, спрямовану на забезпечення процесуальної пристосованості комуніканта до загальної ідеї ситуації за рахунок стеження за самопрезентацією партнера та відповідного свідомого підстроювання до нього з метою створення спільного міжособистісного простору. Перехід від фатичного рівня спілкування до рівня, пов'язаного з установкою на результат, що передбачає отримання від партнера певних преференцій, є причиною звернення комуніканта до ознак потрібної для цього ролі, що перетворює самопрезентацію на те чи інше контекстуальне позиціонування з апелюванням до фактів соціального навчання, які вже самі собою підвищують перспективу шуканого результату. Наголошується на об'єднанні свідомої самопрезентації з позиціонуванням у єдиній функціональній системі, корисним результатом якої є не так створення спільного міжособистісного комунікативного простору, як отримання особистісних чи статусних преференцій, продиктованих наявною ситуацією. Сформульовано загальний висновок, згідно з яким самопрезентація відбувається за ознаками як актуалізації мимовільної та свідомої схем, так і позиціонування рольових ознак, отриманих під час соціального навчання.

Ключові слова: особистість, Я-концепція, самопрезентація, позиціонування, функціональна система.

Velitchenko Leonid. Self-presentation and positioning as a phenomenon of psychological arrangement of interpersonal communication

Personality, being, in essence, a holistic given, revealed to the individual in the form of the image of the "I", structurally reproduces the direct meaning of situational relationships as such. It is emphasized that self-presentation as an internal phenomenon has a continuation in the sphere of communicative and interactive realization of the personality in the form of an appeal to the corresponding behavioral patterns that correlate with the manifestation of dominance/non-dominance as the most general subjective characteristic of the individual in general. Based on the judgment about the dialectical opposition of involuntary and conscious self-presentation, a conclusion is formulated about it as a flexible functional system aimed at ensuring the procedural adaptability of the communicator to the general idea of the situation by monitoring the partner's self-presentation and corresponding conscious adjustment to it in order to create a common interpersonal space. The transition from the phatic level of communication to the level associated with the result orientation, which involves receiving certain preferences from the partner, is the reason for the communicator's appeal to the signs of the role required for this, which transforms self-presentation into one or another contextual positioning with an appeal to the facts of social learning, which in themselves increase the prospect of the desired result. The emphasis is on combining conscious self-presentation with positioning in a single functional system, the useful result of which is not so much the creation of a common interpersonal communicative space as the acquisition of personal or status preferences dictated by the current situation. A general conclusion is formulated, according to which self-presentation occurs according to the signs of both the actualization of involuntary and conscious schemes and the positioning of role characteristics obtained during social learning.

Key words: personality, self-concept, self-presentation, positioning, functional system.

Постановка проблеми. Однією з незаперечних максим психології особистості є судження про неї як осередок психологічних властивостей і якостей, що виявляють себе в різних контекстах соціального буття залежно від співвідношення суб'єктивної та об'єктивної реальності, що визначається індивідом у вигляді вихідної суб'єктної реакції на те, що відбувається, у вигляді моделі ситуації, даної у сприйнятті, в якій індивід виступає як особа, дана у двох аспектах – як деяке холистичне утворення з усіма його природними даними і як утворення парціальне з підкресленням тих властивостей, які, як здається з його розуміння ситуації, необхідні для отримання результату.

Вважаючи «природне» самовідчуття більш відкритим відповіді на питання про суб'єктну сутність індивіда, що вибудовується ним за допомогою навмисного та/або мимовільного нюансування мовної та екстралінгвістичної поведінки, доходимо попереднього висновку, що цілісність особистості, що є по суті продовженням інтернальної ідеї суб'єкта, постає у вигляді відповідного комунікативного «випинання» індивідом своєї сутності, що переживається як значуща для власного іміджу, спроектованого на контекст такої ситуаційної задачі.

Розглядаючи зазначений феномен як неодмінний атрибут початку міжсуб'єктних відносин, які деталізуються надалі по ходу розв'язування тої чи іншої ситуаційної задачі, вважаємо цілком виправданим судження про первинну самопрезентацію як основу цілісності особистості, а наступні аналітичні її «дроблення» – як процесуальну частину її участі в моделюванні розв'язання, яка і вносить відповідні поправки у вихідну цілісність.

Мета статті полягає в аналітичному розгляді самопрезентації як інтернального явища, що відображає цілісність особистості і має продовження у сфері її комунікативно-інтерактивного здійснення у вигляді апелювання до відповідних поведінкових патернів, що співвідносяться з проявом домінантності/недомінантності як найбільш загальної суб'єктної характеристики індивіда взагалі.

На підставі сказаного доходимо висновку, що судження про цілісність особис-

тості є судженням відносним, оскільки її вихідна основа, представлена в плані комунікативно-інтерактивної самопрезентації, згодом перетворюється на процесуальне позиціонування, яке виконується в руслі розуміння відповідного завдання.

Результати дослідження. Якщо розглядати самопрезентацію – початок практично будь-якого комунікативного контакту та позиціонування як навмисне його поведінкове продовження, то у нас виходить досить певна лінія психологічного аранжування міжособистісної комунікації, де кожен із учасників демонструє не лише особливості свого вихідного психологічного іміджу, а й те, як цей імідж може бути представлений партнеру шляхом звернення до ролі, яка впливає зі змісту змодельованої ситуаційної задачі.

Задачний характер позиціонування вказує на особливість особистісного прочитання умови прийнятої задачі з виходом на отримання шуканого результату, де позиціонована роль містить передбачувану схему задачних дій.

Слідуючи таким міркуванням, не можна не дійти висновку, що самопрезентація і позиціонування хоча і є явищами одного порядку, що відображають кожен по-своєму «Я» індивіда як такого взагалі і особливості його розгляду в контексті такого завдання, але все ж виконують різні функції, пов'язані із самовідчуттям загалом і в контексті передбачуваної ситуації, що розуміється як особистісно значима у певному передбачуваному майбутньому.

Так, часто проголошувана ідея цілісності особистості, яку зазвичай протиставляють аналітичному підходу до неї, доволі часто не вільному від редукації цілого до його хоча й важливої, але все ж таки частини [1, с. 4], набуває цілком певних обрисів у разі звернення до поняття самопрезентації як моменту виходу на поверхню переживання індивідом своєї суб'єктності саме в тому аспекті, який і характеризує інтернальний зміст інтерактивної ситуації.

У самопрезентації індивід не просто сигналізує іншому про себе і свої поведінкові наміри, а й відчувається адекватним розумінню себе як носія демонстрованої функціональності.

Вважаючи самопрезентацію проявом цілісності особистості та звертаючись до

тлумачення цього поняття у відповідних теоретичних розробках, у яких вказується на ті чи інші найбільш помітні для їхніх авторів ознаки, ми маємо можливість скласти деяку специфікацію того, що входить до її складу. Оскільки в кожному тлумаченні присутня і вказівка на сферу прояву самопрезентації, остільки сама сфера є не тільки об'ємною характеристикою ідеї цілісності особистості, а й ознакою її поширеності в бутті.

Ця поширеність стосується насамперед комунікативно-інтерактивних відносин, де кожен із їхніх учасників здійснює «самоподачу» (Н. Д. Амяга) відповідно до ситуації, яку він тим чи іншим чином розуміє, з метою створення свого бажаного образу у свідомості іншої людини (Д. Майєрс). Переживання себе як буттєвої сутності у вигляді відбитого самообразу з акцентуванням ситуативно суттєвого для себе з метою довести його до рефлексивного сприйняття іншого вже само собою є демонстрацією власної особистості як цілісного буттєвого утворення.

У разі такого розгляду ідеї цілісності особистості ми неминуче доходимо думки про діалог свідомостей комунікантів, кожен з яких прагне впровадити у свідомість іншого те, яким він бачить себе відповідно до змісту власної самосвідомості, застосовуючи при цьому вербальні та невербальні засоби. Вважаючи свідомість і самосвідомість психологічним базисом цілісності особистості, даної індивіду у вигляді Я-концепції, ми доходимо висновку про її когнітивні, самооцінні та саморегулятивні аспекти.

Апелюючи до цілісності як буттєвої характеристики особистості, ми, як бачимо, не можемо не «сковзнути» на ґрунти аналітичного розгляду виявлених загальних складників, через що те, що ми вважали теоретичною перевагою, починає перетворюватися на те, від чого ми так намагалися піти. Щоб уникнути цього, ми звернулися до суджень, даних у «самопрезентаційних» публікаціях.

Зважаючи на представлену різноманітність під час здійснення самопрезентації [2], ми отримуємо досить строкату картину особистісних дій, спрямованих на: а) виконання ролі (І. Гофман); б) створення ідеального самообразу (Б. Шлен-

кер); в) демонстрування своїх думок під час комунікації (Р. Баумейстер та Е. Стейнхилбер); г) реалізування мотивації (Р. Аркін і А. Шутц); ґ) здійснення самоподачі (Н. Д. Амяга); д) створення бажаного образу себе у партнерів (Д. Майєрс); е) пред'явлення «Я» в міжособистісній взаємодії (І. О. Торбенко);

Під час розгляду самопрезентації [3] виходять із загального концептуального погляду на особистість, психологічна сутність якої виявляє: а) ознаки ставлення (В. М. Мясичев); б) системне поєднання базових та соціокультурних складників (В. С. Мерлін); в) складну динамічну систему, утворювану ієрархічною залежністю її підструктур (К. К. Платонов); г) активність згідно із системою її особистісних смислів (О. М. Леонтьєв); ґ) спосіб життя (С. Л. Рубінштейн).

Аналіз результатів дослідження.

Якщо абстрагуватися від прагнення авторів відобразити сутність самопрезентації через вказівку на комунікативно-інтерактивні обставини життєдіяльності індивіда, то, природно, на перший план висувається саме те, що, власне, і презентується. Слідуючи нашій вихідній тезі про «випинання» індивідом своїх сутнісних рис на початку міжособистісних контактів як деякого комунікативно-холістичного еквівалента своєї особистості, відкритого індивіду у вигляді образу свого «Я», доходимо висновку про можливість судження про реципрокний характер Я-концепцій учасників комунікативно-інтерактивних відносин, зумовленого самою природою цих відносин, у яких кожен із учасників прагне монособ'єктності контактів, покликаної забезпечити шуканий результат контактної ситуації.

Пред'являючи своє «Я» іншому, особа ніби чекає від нього відповідного комунікативного руху назустріч, спостерігаючи при цьому за самопрезентаційними проявами іншого, вносячи при цьому відповідні поправки у власні. І так відбувається доти, доки не буде досягнуто шуканого результату або не буде досягнуто зовсім.

Слідування такій вихідній установці вже із самого початку спонукає кожного з учасників до зіставлення об'єктивно даних самопрезентацій для того, щоб посилити саме те, що необхідно для поси-

лення власних вихідних позицій у плані самопрезентації.

Відштовхуючись від уявлення про перманентне відстеження учасниками своїх самопрезентацій як необхідної умови створення шуканої монособ'єктності, ми отримуємо можливість вважати самопрезентацію постійно діючим складником міжособистісних відносин, пов'язаним з внутрішньомовними процесами, що забезпечують поточне аналітико-синтетичне сприйняття комунікативної ситуації, яке, як правило, виноситься за дужки того, що відбувається, залишаючи на передньому плані те, що становить основу шуканого результату.

Шуканий результат, якщо його розглядати в руслі теорії функціональної системи П. К. Анохіна, будучи присутнім у свідомості індивіда як інтернальне системотвірне явище, містить певний набір функціональних цільових моделей, співвідносних із тією чи іншою ситуацією, на кшталт «якщо ..., то ...», які змінюються відповідно до зміни ситуації, проте, все-таки дотримуючись вихідного комунікативного наміру.

Зі сказаного випливає, що самопрезентація, щоразу змінюючись відповідно до розвитку ситуації, є досить гнучким явищем, що відображає динамічність міжособистісних контактів, не може не позначитися і на відповідних ознаках Я-концепції, яка згодом з'явиться в інших ситуаціях.

Сказане дає привід для судження про Я-концепцію як структурного складника самосвідомості, що піддається впливу комунікативних обставин, пов'язаних з реципрокним характером процесу самопрезентації, націленого на створення деякого монособ'єктного простору, шуканого, в принципі, кожним комунікантом. Вважаючи монособ'єктність основою стабільного самоставлення у будь-якій спільноті, а її відсутність через хоча б одного з них обставиною, що знижує взаєморозуміння та кінцевий результат усього того, що відбувається в такому міжособистісному просторі, доходимо висновку про неї не просто, як про супутнє явище, а як про системотвірний результат комунікативно-інтерактивної функціональної системи.

Мимовільне самовираження та усвідомлена самопрезентація [4, с. 58], будучи

протилежностями у складі комунікативно-інтерактивної системи індивіда, утворюють ознаку її особистісного простору, яка ніби закликає іншого підлаштуватися під першого, що переводить комунікацію зі сфери безпосереднього спілкування на рівень взаємного відстеження з тим, щоб використовувати його для відповідних самопрезентаційних маневрів, підпорядкованих загальній ідеї створення спільного міжособистісного простору, не вільного, проте, від особливостей індивідуальних атрибутивних процесів комунікантів.

Вбачаючи в її складі ознаку рольового позиціонування, що переводить комунікацію з міжособистісного на міжрольовий рівень, ми тим самим відзначаємо присутність у комунікації дещо іншої функціональної системи, що утворюється в рамках протиставлення особистісного та рольового у такої конкретної особи, що відображає рівень її розвитку в особистісному та рольовому аспектах.

Сказане означає, що самопрезентація, як тільки особа залишає простір фатичного спілкування, що не вимагає від неї нічого, крім простого природного «бути» без ніяких додаткових смислових акцентів, і переходить на рівень, пов'язаний з очікуванням від іншого деяких преференцій матеріального або «ставленнєвого» плану, відразу отримує ознаки, які, на думку такої особи, сприяють отриманню шуканого, тим самим демонструючи не тільки особливості її минулого досвіду, отриманого в попередніх інтеракціях у її звичному соціумному просторі, але й особливості цього соціуму взагалі.

Звична обстановка, дана індивіду у вигляді буттєвого концепту – результату генералізації та узагальнення певної послідовності відповідних репрезентативних образів, вже сама собою формує загальну стилістику самопрезентації не просто у плані ступеня своєї відповідності смисловій наповненості такої конкретної обстановки, а й у плані створення іміджу власної особистості як суттєвого (з його погляду) композиційного складника як загальної буттєвої картини, так і її окремих фрагментів.

Сказане дозволяє нам вбачати у самопрезентації індивіда постійно діючу установку на певну статусність у соціум-

ному середовищі, що має для нього різну суб'єкту значимість, що, природно, не може не позначитися на підкресленні ознак, що є провідними у створюваному образі, однак з поправкою на те, наскільки ці ознаки приймаються оточенням, що, власне, переводить самопрезентацію з розряду інтернальних явищ до розряду явищ, у яких індивід постає перед усіма і насамперед перед собою як цілісна особистість, сформована складно структурованими обставинами конкретного соціального буття.

Якщо виходити зі ступеня рефлексивності буттєвого самосприйняття, даного індивідові у переживанні власної буттєвої сутності як цілісності свого «аз есмь», то це переживання відкривається йому насамперед як наслідок рольового функціонування у вигляді певної послідовності поведінкових патернів, за допомогою яких індивід відтворює своє уявлення про таку роль у цій конкретній ситуації, сформоване у нього в його попередньому подібному досвіді.

З огляду на значно більшу представленість соціального навчання конкретних прийомів рольової поведінки порівняно з тим, наскільки поширеним є спеціально організоване тренінгове навчання відповідного рольового функціонування, яке у певному обсязі використовує і відповідні аналітичні прийоми, ми маємо повне право вважати, що разом з набутим досвідом використання рольових патернів індивід набуває також і деякі субкультуральні нюанси, вважаючи їх під впливом такого оточення цілком прийнятними та гідними подальшого відтворення у власній практиці.

З викладеного випливає, що за навмисної самопрезентації, зорієнтованої на підкреслення тих чи інших рольових ознак, не можуть не проявитися і ознаки, притаманні рольовій поведінці представників саме цього соціального простору, в якому індивід одночасно відтворює як власне трактування рольового тезаурусу, так і того середовища, в якому цей тезаурус існує як певна соціальна даність, виявляючи себе у вигляді ролей, які відіграються з різною успішністю у різних взаємодіях (Дж. Мід), у плані їх спонтанного розгортання (Я. Морено), формування рольової компетентності (П. П. Горностай), залу-

чення рольового профіля в моделі конструктивної поведінки (З. М. Мірошник) як основи інтерактивних відносин з іншими людьми (І. В. Гордієнко-Митрофанова), що формують в індивіда його власну рольову позицію (Ю. В. Маєр) [5] з наголосом на виконання соціальних функцій, функціонування у складі групи, у межах встановлених взаємин та аутокомунікації (З. М. Мірошник) [6].

Вбачаючи у самопрезентації не так прояв природної буттєвої даності індивіда, скільки його комунікативно-інтерактивну функціональність у її найбільш вигідному для такої ситуації світлі, вимагає, на думку особи, що бере участь у ній, саме того, а не іншого патерняльного аранжування, що вона, власне, і робить, демонструючи з різним ступенем умілості свою гадану харизму, пов'язану з вільним проявом власної активності.

Якщо виходити з уявлення індивіда про себе як носія того чи іншого поведінкового типу, що вписується у загальну схему опозитних патернів домінантного/недомінантного самовідчуття, то, природно, кожна особа у самопрезентації намагатиметься підкреслити саме те, що вважає найбільш вигідним для власного патерняльного іміджу, не намагаючись, однак, зіграти щось із репертуару представника протилежного типу, тобто домінантна особа акцентуватиме найбільш привабливі риси домінантності, а недомінантна – недомінантності.

Вже одна ця обставина наводить на думку про наявність ознаки цілісності особистості в опозиційності схем домінантної та недомінантної поведінки, що реалізується кожною особою відповідно до власного особистісного досвіду, сформованого за відповідних прагматичних та культуральних обставин власного соціального середовища.

Такий досвід, будучи за необхідності підданий аналітичному розгляду в плані тих чи інших персонологічних концептів, містить потенційну теоретичну специфікацію щодо понять, що входять до складу імперативу суб'єктної комунікативної поведінки, залишаючись тим не менш відображенням імпліцитної програми життєдіяльності індивіда як найбільш загального способу самоствердження за рахунок об'єктивації власних прагматичних схем.

Якщо розглядати установку на самоствердження провідною установкою індивіда, то присутність у ній ознаки домінантності означає підвищення його суб'єктності, яке посилюється за рахунок відповідного позиціонування у разі звернення до образу особи, успішної у розв'язуванні задач, відповідних задач, даній у цій комунікативній ситуації.

Висновки. На підставі розгляду поняття самопрезентації в його контекстуальному зв'язку з питанням про суб'єктну сутність особи як комуніканта доходимо висновку про неї як функціональну систему, що утворюється протилежностями, даними у: а) мимовільності фатичного та довільності змістового спілкування, в яких з достатньою визначеністю простежується її залежність від емоційного та соціального інтелекту, які формують цільові та процесуальні установки комунікантів; б) відносно статичному комунікативному початку, що відображає вихідне уявлення комуніканта про своє «Я», та динамічному комунікативному продовженні, що відображає підстроювання свого «Я» під «Я» іншого учасника з установкою на досягнення шуканої комунікативної єдності; в) пере-

живанні свого природного, звичного «Я» та його позиціонуванні щодо вимог, даних за умови розв'язуваної задачі; г) переживанні ступеня власної домінантності в міжособистісній діаді, прагнучи щоразу до забезпечення стану справ, необхідного одночасно для розв'язання задачі за рахунок оптимального поєднання у собі деякої вольової жорсткості домінантної особи, що забезпечує отримання особистісно значущого результату, і гнучкої комунікативності особи не домінантної, не тільки схильної, а й здатної до взаємного підстроювання, що забезпечує взаєморозуміння партнерів та отримання ними шуканого результату.

Вважаючи самопрезентацію природним прагненням індивіда до встановлення конструктивних комунікативно-інтерактивних відносин, а позиціонування як його «удосконалений» варіант, спрямований на надання власному образу деякої ситуативної або функціональної вагомості, ми з повним правом можемо їх розглядати як діалектичні протилежності і, отже, як компоненти функціональної системи, результатом якої є досконаліший самообраз певного цільового призначення, якого потребує особистість як цілісна даність.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Максименко С.Д. Теоретико-методологічні проблеми психології XXI століття: генетико-креативний дискурс. *Вісник НАПН України*. 2022. № 4(1). С. 1–11.
2. Торбенко І.О. Теоретичні аспекти визначення поняття самопрезентації майбутніх викладачів філологічних спеціальностей. *Інноваційна педагогіка*. Випуск 34. Т. 2. 2021. С. 121–124.
3. Кононенко О.І. Теоретичні передумови структурно-функціональної моделі самопрезентації особистості. *Вісник Одеського національного університету. Серія : Психологія*. 2013. Т. 18. Випуск 22(2). С. 134–140.
4. Гриник І. Особливості самопрезентації особистості у студентському середовищі. *Проблеми гуманітарних наук. Психологія*. 2021. № 49. С. 51–60.
5. Маєр Ю.В. Психологічні концепти розвивальної програми «Формування рольової позиції сучасної успішної жінки». *Габітус*. 2023. Випуск 47. С. 116–120.
6. Мірошник З. Ролеграма як шлях активізації поведінкових патернів у рольовій структурі особистості. *Проблеми сучасної психології* : збірник наукових праць КПНУ імені Івана Огієнка, Інституту психології імені Г.С. Костюка НАПН України. 2018. Випуск 4. С. 113–132.

REFERENCES:

1. Maksymenko, S.D. (2022). Teoretykoretyiko-metodolohichni problemy psyholohiji XXI stolittja: henetyko-kreatyvnyj dyskurs [Theoretical and methodological problems of psychology of the 21st century: genetic and creative discourse]. *Bulletin of the National Academy of Sciences of Ukraine*. 4(1), pp. 1–11 [in Ukrainian].
2. Torbenko, I.O. (2021). Teoretychni aspekty vyznachennja ponjattja samoprezentaciji majbutnih vykladachiv filolohichnyh specialnostej [Theoretical aspects of defining the concept

of self-presentation of future teachers of philological specialties]. *Innovative Pedagogy*. Issue 34. Vol. 2, pp. 121–124 [in Ukrainian].

3. Kononenko, O.I. (2013). Teoretychni peredumovy strukturno-funkcionalnoji modeli samoprezentaciji osobystosti [Theoretical prerequisites of the structural-functional model of personality self-presentation]. *Bulletin of the Odessa National University. Series: Psychology*. Vol. 18, Issue 22(2), pp. 134–140 [in Ukrainian].

4. Hrynyk, I. (2021). Osoblyvosti samoprezentaciji osobystosti u studentskomu seredovyschi [Peculiarities of self-presentation of the individual in the student environment]. *Problems of the Humanities. Psychology*. 49, pp. 51–60 [in Ukrainian].

5. Mayer, Y.V. (2023). Psyholohichni koncepty rozvyvalnoji prohramy «Formuvannja roljovoji pozycji suchasnoji uspishnoji zhinky» [Psychological concepts of the development program "Formation of the role position of a modern successful woman"]. *Habitus*. 47, pp. 116–120 [in Ukrainian].

6. Miroshnyk, Z. (2018). Rolehrama jak shljah aktyvizaciji povedinkovyh paterniv u roljovij structuri osobystosti [Rolegram as a way to activate behavioral patterns in the role structure of the personality]. *Problems of modern psychology: collection of scientific works of Ivan Ohienko Kyiv National University, G.S. Kostyuk Institute of Psychology of the National Academy of Sciences of Ukraine*. 2018. 4, pp. 113–132 [in Ukrainian].